

A brook in the city

The farmhouse lingers, though averse to square
With the new city street it has to wear
A number in. But what about the brook
That held the house as in an elbow-crook?
I ask as one who knew the brook, its strength
And impulse, having dipped a finger length
And made it leap my knuckle, having tossed
A flower to try its currents where they crossed.
The meadow grass could be cemented down
From growing under pavements of a town;
The apple trees be sent to hearth-stone flame.
Is water wood to serve a brook the same?
How else dispose of an immortal force
No longer needed? Staunch it at its source
With cinder loads dumped down? The brook was thrown
Deep in a sewer dungeon under stone
In fetid darkness still to live and run --
And all for nothing it had ever done
Except forget to go in fear perhaps.
No one would know except for ancient maps
That such a brook ran water. But I wonder
If from its being kept forever under,
The thoughts may not have risen that so keep
This new-built city from both work and sleep.

Robert Frost

En bekk i byen

Våningshuset holder stand
vil ikke la seg overkjøre av den nye bygata
den er påpraket et nummer a'.
Men hva med bekken
som holdt huset nærmest i albueknicken?
Jeg spør som en som kjente bekkens kraft og strøm
som hadde dyppet hele fingeren i den øm
og latt vannet løpe over fingerknoken
testet bekkens strøm med fiskekroken.
Kløverenga kunne legges under asfaltbyggene
epletrærne hjerteløst overgis flammene.
Skal vannrør håndtere en bekk på samme vis?
Hvordan ellers sette uforgjengelig kraft i skvis?
Trens den ikke lenger?
Stanse den ved kilden med lass av stein fra en henger?
Bekken ble fanget i et stinkende kloakkhull
for å leve og løpe evig i mørkets muld –
og uten å ha gjort det minste grunn
bortsett fra å glemme å frykte for sitt vann.
Hadde det ikke vært for gamle kart
ville ingen visst at her skjøt bekken fart.
Men jeg undres om det at den fortsatt er gjemt
gjør at bekken også er glemt
og ikke lar den nye byen gå opp i revnen
ved å berøve den søvnen og arbeidsevnen.

Til norsk ved Are Eriksen